

Časopis s podobami za slovensko mladino.

S prilogo: „Angelček“

Štev. 11.

V Ljubljani, 1. novembra 1901.

Leto XXXI.

Jesenska rožica...

D

edek, jaz rad bi sani,
Z njimi bi zdrčal na cesto,
Z njimi pohitel bi v mesto,
Kupil si sladkih rečij —
Dajte mi, dedek sani...!“

„Janko, počakaj še; kje pa je sneg,
Da bi že mogel tjekaj v dolino?
Jedva smo v kleti spravili vino,
Zelen še dol je in hribček in breg —
Janko, počakaj, kje pa je sneg?“

„Dedek, moj dedek, spat bi šel rad,
Zvezde na nebu se krešejo,
Kakor pijane vrté se in plešejo...
Bogek je zlat, jaz bi šel spat —
Noč je že: dedek, spat bi šel rad.“

„Janko, ubožček, ne blédi tako;
Solnce jesensko skoz okence seva,
Ptička sinička tam zunaj prepeva,
Ti si bolan in počivaš lepo —
Janko, moj srček, ne blédi tako!“

„Angelček splaval je — ves iz zlata
Tje na naš vrtec na rožno gredico,
Vzel je s seboj poslednjo cvetico,
Ki je posuta s srebrom bila --
Ej, ej, že splaval je ž njo do neba...“

Jankova usteca se pa smejo,
Dušico belo vzel je krilatec,
Zlati krilatec, zdaj njegov bratec...
Ej, ej, kako je v nebesih lepo,
Sama krasota je, samo zlato...

Jos. Bekš.

